

Publicerad 2009-09-29 18:05 av zim

en januarieftermiddag från tiden då jag var 14 år och snygg.

sågvägen

det är som att vandra i en spökstad.

inga människor,

inga varelser,

bara snö och mörker.

ödeborg.

sågvägen.

jag tittar på ditt fönster.

där står den.

den där vulgära lampan.

den hånar mig.

ful och grov,

fyrkantig och asieninspiread.

inte som du.

mjuk,

varm,

täckt av sådan där mjukt fjun som växer på små människor av kvinnokön har.

åh,

det hade kunnat vara en scen ur romeo och julia!

du och jag!

din balkong!

vem bryr sig om snödrivor,

mörker,

homofobi

och fula lampor när det finns kärlek!

när det finns hopp!

när det finns mjuk hud mot annan mjuk hud!

ja,

kanske någon som vet

att du är i centralamerika

och att du inte älskar mig.

kanske någon sådan.

så jag vandrar ensam ut ur din spökstad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren zim med Poeter.se id #15100 innehar upphovsrätten